

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Η΄. - ΤΕΥΧ. Α΄ ΚΑΙ Β΄.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ ΚΑΙ ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Ὅσα ἔστι περὶ τοῦ ἄνθρωπου ἀσκήματα
βουλεύματα ἢ περὶ παιδείας καὶ αἵματος καὶ
τῶν αὐτοῦ σκεύων. (Πλάτ. Θεάγης).

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1885

αἰρέσαι δόμεναί τ' ἀπερείσια ἄποινα », πρβ. καὶ Θεόγνιν 762 « σπονδὰς θεοῖσιν ἀρεσσάμενοι. » Τελευταῖον παθητικῶς μεταχειρίζεται καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὰ ἠρέσκοντο καὶ ἀρέσκεται τις 4' 128 καὶ Α'. 8. Ἐνθάδε παραβλητέον κρίνεται καὶ τὸ λησόμενον, τὸ ἄπαξ παθητικῶς κείμενον ἐν Ἡλέκτρῳ 1248 « οὐδέποτε λησόμενον ἀμέτερον οἶον ἔφυ κακόν, » ὃ καλῶς ἐρμηνεύει ὁ Σχολιαστὴς διὰ τοῦ « λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον ».

*Ἐγγραφον ἐν Μεσολογγίῳ κατὰ Μάρτιον.

N. ΠΕΤΡΗΣ.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΝ ΤΗ ΔΥΤΙΚῃ ΕΥΡΩΠῃ

κατὰ τοὺς αἰῶνας ιε' καὶ ις'.

(Συνέχ. ἴδε εἰς προηγ. φυλλάδ.) (1)

Ἀποθανόντος δὲ τοῦ πάπα, ὁ Γαζης κατέλιπε τὴν Ῥώμην καὶ ἐπανῆλθεν ἐν Νεαπόλει εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ βασιλέως Ἀλφόνσου· ἐλάμβανε δὲ μισθὸν ἐτήσιον καὶ εἶχε πάσας τὰς τιμὰς· ἀλλὰ τῷ 1458 ἐστερήθη τοῦ προστάτου τοῦ Ἀλφόνσου, ἀποθανόντος. Ἐξ δὲ μηνῶν ἀπὸ τῆς ἀποχωρήσεως αὐτοῦ εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ ἁγ. Ἰωάννου ἐν Πίρῳ, εἴκοσι λεύγας ἀπέχοντι τοῦ Σαλέρνου, ἐκλήθη ἐν Ῥώμῃ ὑπὸ τοῦ πάπα Παύλου τοῦ Β' (1464)· τότε δὲ ἐπανέλαβε μὲν τὰς πρὸς τὸν καρδινάλιον Βησσαρίωνα σχέσεις, δὲν εὖρεν ὁμως παρὰ τῷ Σίξτῳ τῷ Δ' τὴν εὐμενῆ ὑποδοχὴν Νικολάου τοῦ Ε'. Δωρήσας δὲ αὐτῷ πλουσίως δεδεμένον ἀντίτυπον τῆς μεταφράσεως τοῦ « περὶ ζῴων » ἔργου τοῦ Ἀριστοτέλους, ὅπερ ἐπεχείρησε τῇ διαταγῇ Νικολάου τοῦ Ε', ἔλαβε μόνον πεντήκοντα τάλληρα, ἐν ᾧ περιέμενε μείζον δῶρον. Σφόδρα δ' ἀγανακτήσας, ἔρριψε τὰ πεντήκοντα τάλληρα Σίξτου τοῦ Δ' εἰς τὸν Τίβεριν. Καίτοι δὲ ἠμείφθη κακῶς, κρύψας τὴν ὀργὴν του, εἶπεν, « ἐπιθυμῶ νὰ φύγω ἐντεῦθεν, ἀφ' οὗ τὰ ἄριστα λήια εἰς τὴν ὄσφρησιν τῶν ὑπερπαχέων ὄνων αὐχμηρὰ εἰσιν. » (2) Ἦτο τοῦτο λε-

(1) Ἐν σελ. 186 στίχῳ 1 διόρθωτον: Πάλλαντος Στρογίου ἦ

(2) Effugere hinc lubet, postquam optimae segetes in olfactu prueripinuilus asinis sordescunt, κατὰ Ζαβεΐραν, ἄς φύγωμεν ἀπ' ἐδῶ, ἐπειδὴ ὁ ἄριστος σίτος εἶνε ῥυπαρὸς εἰς τὴν ὄσφρησιν τῶν παχέων ὄνων.

κτότης; Ἀμφίβολον. Ἐν τούτοις εἶνε ἀληθές, ὅτι ἤρξαντο οἱ μὲν ἐκκλησιαστικοὶ ἢ λαϊκοὶ ἀρχηγοὶ ἀποβάλλοντες τὴν μεγαλοδωρίαν, οἱ δὲ σοφοὶ ἔχοντες εὐτελεστέρας ἀντιμισθίας τῶν πνευματικῶν αὐτῶν ἐργασιῶν. Ἀπέθανε δὲ ὁ Θεόδωρος Γαζης ἐν Καλαβρία ἄσημος. Ἐθεωρεῖτο δὲ ὑπὸ τῶν φίλων του καὶ τῶν συγχρόνων του ὅσμημα τῆς φιλαργυρίας τῶν ἡγεμόνων· διότι τὸ νὰ ἀποθάνῃ ἀδόξως ἐν Πολυκάστρῳ (1475) ἦτο σκληρὰ ἐκπτώσις δι' ἄνθρωπον ἱκανώτατον καὶ μοναδικῆς σοφίας.

Ὁ Ἀνδρόνικος Κάλλιστος ἦτο σοφός, αἰεὶ ποτε πιεζόμενος ὑπὸ τῆς πείνης καὶ τῆς ἀθλιότητος· ἦτο δὲ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως. Ἐξῆσε δ' ἐν Ἰταλίᾳ μετὰ τὸ ἔτος 1461. Κατ' ἀρχὰς δὲ βλέπομεν αὐτὸν ἐν Παδοῦῃ παρὰ τῷ Πάλλαντι Στρογίῳ ἢ Στρότση, ὅστις φυγαδευθεὶς ἐκ τῆς Φλωρεντίας ὑπὸ τῶν Μεδίκων, παρηγορεῖτο σπουδάζων τὰς συμφορὰς καὶ ἀνίας τῆς πολιτικῆς. Δύο δὲ Ἕλληνες, ὁ Ἀργυρόπουλος καὶ ὁ Ἀνδρόνικος, ἀνεγίνωσκον αὐτῷ τὸν Ἀριστοτέλην καὶ ἄλλα βιβλία ἑλληνικά. Μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ Στρότση, γενόμενον τῷ 1462, ὁ Ἀνδρόνικος Κάλλιστος μετέβη εἰς Βολωνίαν, ὅπου εἶχεν ὀλίγους μαθητάς. Μετὰ δὲ πέντε ἔτη ἀνευρίσκομεν αὐτὸν ἐν Ῥώμῃ ζῶντα οἰκείως πρὸς τὸν καρδινάλιον Βησσαρίωνα. Ἄλλ' ἡ τιμὴ αὕτη δὲν καθίστα αὐτὸν ἀνώτερον τῆς ἀνάγκης. Δι' ὃ, ζητήσας θέσιν ἐπωφελεστέραν, μετέβη εἰς Φλωρεντίαν, ὅπου ἐπιτυχῶς ἐδίδασκεν, ἀλλ' ἡ κυβέρνησις δὲν ἀντήμειψεν αὐτόν. Ὁ δὲ Ἄγγελος ὁ Πολιτιανὸς προεκάλεσεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὴν ἐλευθεριότητα τοῦ Λαυρεντίου τῶν Μεδίκων. Ἀπεπεράτου δὲ οὕτω τερπνοτάτην τινὰ ἐλεγείαν·

Parva petit, dare magna soles; da parva petenti:
Parva tamen nescis si dare, magna dato.

Τοῦτ' ἐστὶ

Μικρὰ ἐζήτησε, σὺ δὲ μεγάλα νὰ δίδῃς συνειθίζεις, δὸς μικρὰ τῷ αἰτοῦντι· ἀλλ' εἴαν ἀγνοεῖς νὰ δώσης μικρὰ, δὸς μεγάλα.

Ἄλλ' ὁ Ἀνδρόνικος δὲν ἐγένετο πλουσιώτερος. Ἀνεχώρησε δὲ εἰς Μιλᾶνον, διέμεινεν ἐν Βολωνίᾳ, ἐπιθυμήσας δὲ νὰ μεταβῇ εἰς

Γαλλίαν, ἠναγκάσθη νὰ πωλήσῃ τὰ βιβλία του, τὰ ὅποια ἦσαν χειρόγραφα κάλλιστα. Ἐπλήρωσε δὲ ἐξ μικρὰ κιβώτια καὶ ἐζήτει διακόσια δουκάτα χρυσᾶ (περίπου 9600 δραχμᾶς). Δύο δὲ ἰδιῶται σοφοί, ὁ Βονακκόρσος Πισαῖος καὶ ὁ Ἰ. Φραγκίσκος Τόρρης (Bonaccorso Pisano καὶ J. Francois della Torre), κατέβαλον τὰ διακόσια δουκάτα· ἀλλ' ὁ Τόρρης, ὡς καταβαλὼν 150 δουκάτα διέμεινε κάτοχος τῶν χειρογράφων τούτων.

Ἐπὶ δὲ Λουδοβίκου τοῦ ΙΑ' ὁ Κάλλιστος ἐδίδαξε τὰ ἑλληνικὰ ἐν Παρισίοις. Εἶνε δὲ ἐκεῖνος ὄν, ὁ Γαβριήλ Νωδαῖος (Naudé) ἀναφέρει ὑπὸ τὸ ὄνομα Τράγκυλλος Ἀνδρόνικος Δαλματεύς. Δὲν ἔμεινεν ὅμως πολὺν χρόνον ἐκεῖ καὶ τῷ 1476 εὐρίσκεται ἐν Λονδίῳ, ὅπου καὶ ἀπέθανεν. Ἡ ἐξορία του αὕτη, ἡ πτωχεία του καὶ ὁ θάνατός του ἀκόμη ἀποδίδονται ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Λασκάρεως εἰς τὴν φειδωλίαν τῶν ἡγεμόνων.

« Ἐὰν καθ' ὃν χρόνον γράφω τὰς γραμμὰς ταύτας δυνηθῆτε νὰ μεταφερθῆτε ἐνταῦθα, θὰ ἴδῃτε τὸν δοῦλον ὑμῶν Μιχαὴλ καὶ τὴν πτωχὴν γυναῖκά του κλαίοντα ἀμφοτέρους μὲ θερμὰ δάκρυα. Ἐὰν δὲ εἶχον ἀρκετὰ χρήματα διὰ νὰ ἐπιχειρήσω τὸ ταξείδιον καὶ ἐπαρκέσω εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς συζύγου μου κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, θὰ με ἐβλέπετε ἐρχόμενον πλησίον ὑμῶν κεκυρτωμένον καὶ κεκλυμμένον ὑπὸ βραχῶν..... ἐπικαλοῦμαι τὴν ἀγαθοεργίαν ὑμῶν καὶ ἰκετεύω ὑμᾶς νὰ παύσητε τὰ καταθλίβοντά με δεινὰ, ὑμεῖς ὁ κύριός μου, ὑμεῖς ὁ θεός μου μετὰ τὸν θεόν..... Πολλάκις ἐγράφατέ μοι, ὅτι οὐδέ ποτε θὰ με λησμονήσητε, ὅτι αἰεί ποτε θὰ διατηρῆτε πρὸς ἐμὲ τρυφερὰν ἀγάπην, λοιπὸν ἰδοὺ ἡ εὐκαιρία νὰ μοι δεῖξῃτε ταύτην σήμερον, ὅτε ὁ Μιχαὴλ ὑμῶν ὑπαφέρει ἐκ τῆς πείνης καὶ εἶνε ἐνδεδυμένος ἄθλια ράκη, ὅτε ἡ γυνὴ μου ἰκετεύει ἀνευ ἐπιτυχίας, ὅτε τὰ τέκνα μου περιέρχονται ἀπὸ θύρας εἰς θύραν ἐπιτιοῦντα ἄρτον, οἶνον καὶ ὑποδήματα....». Οὕτω παρεκάλει ὁ Μιχαὴλ Ἀποστόλιος (ἢ Μιχαήλος Ἀποστάλης) τὸν καρδινάλιον Βησσαρίωνα. Ὁ σοφὸς οὗτος, γενόμενος δεσμώτης ἐξεδιώχθη ὑπὸ τῶν Τούρκων ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀφ' οὗ δὲ ἐπλανήθη χρόνον τινὰ ἐν Ἰταλίᾳ, ἀποκατεστάθη ἐν Κυδωνίᾳ (Χανίοις) τῆς Κρή-

της. Ἄλλ' ἐκεῖ, ὡς βλέπει τις, δὲν εὔρε τὸν πακτωλόν. Αἱ δὲ προσπάθειαι τοῦ νὰ ἀρέσκη τῷ προστάτῃ τοῦ καρδινάλιου Βησσαρίωνι δὲν ἦσαν εὐτυχεῖς· διότι, ἐπιχειρήσας ἔν τινι φιλολογικῇ ἔριδι νὰ κατακρίνη τὸν Ἀριστοτέλην καὶ ὑπερασπίσῃ τὸν Πλάτωνα, ἀπέτυχεν ὅλως τοῦ σκοποῦ του. Ἐπίστευε δὲ ὅτι εὐαρεστεῖ τῷ Βησσαρίωνι, ὅστις ὁμῶς ζωηρότατα καὶ σκληρότατα κατέκρινεν αὐτόν· « τὸν μὲν ζήλόν σου πρὸς τὸν Πλάτωνα καὶ τοὺς ὀπαδοὺς αὐτοῦ πολὺ ἐθαύμασα, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐπαινέσω τὸν τρόπον τῆς συνηγορίας. Ὀφείλετε δὲ νὰ συνηγορήτε ὑπὲρ τοῦ φίλου ὑμῶν καὶ νὰ ἀποκρούητε τὸν ἀντίπαλον ὑμῶν οὐχὶ διὰ λοιδοριῶν, ἀλλὰ δι' ἀποδείξεων καὶ λόγων σταθερῶν καὶ καταπειστικῶν. Ὁ Πλήθων προσεπηλάκισε τῷ Ἀριστοτέλει, ὁ δὲ Θεόδωρος ἐμέμφθη τὸν Πλήθωνα· σὺ ἐκακολόγησας τὸν Θεόδωρον. Καὶ οἱ τρεῖς εἰσθε ἀξιομορφῆς. Δυνάμεθα νὰ κατακρίνωμεν τὸν Ἀριστοτέλην, τὸν μέγαν τοῦτον φιλόσοφον, εἰς ὃν ὀφείλομεν τοσαῦτα ἀγαθὰ; Κατ' ἐμὲ ἐπιθυμῶ νὰ μεταπίσω ὑμᾶς, ὥστε εἰς τὸ μέλλον ἢ ἐπιθυμία τοῦ νὰ ἀρέσητε εἰς ἐμὲ νὰ μὴ θαρρύνῃ ὑμᾶς ὥστε νὰ ὀμιλήτε περὶ τούτων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, ὅπως ὀμιλήσατε.» Ἦτο ἀτυχῆς καὶ ἤδη ἐπέμπετο εἰς τὴν σχολὴν τοῦ ἀντιπάλου του, ὃν ὁ Ἀποστόλιος εἶχε πολὺ κακῶς μεταχειρισθῆ. « Πείσθητε, ἔλεγεν ὁ Βησσαρίων, εἰς τὴν ἀλήθειαν ἣν ὑποστηρίζει (ὁ Ἀνδρόνικος Καλλιστος) καὶ, καθὼς αὐτός, καταβάλετε τὸν ἀναγκαῖον χρόνον εἰς τὴν σπουδὴν τῆς γραμματικῆς, τῆς ὀρθογραφίας, τῆς γλώσσης, τῆς ρητορικῆς, μάθετε νὰ συνθέτητε ὀρθῶς καὶ μετὰ κάλλους. Μετὰ δὲ τοῦτο τολμήσατε νὰ ὑψωθῆτε ὑψηλότερον καὶ μέχρι τῆς σοφίας αὐτῆς. Ὑγίαινε καὶ ἀκολούθησε τὴν συμβουλήν μου ὡς φίλου καλοῦ.» Καλὸς φίλος ἀναμφιβόλως ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τῆς Ἀλκήστης, ἣτις ἐνόμιζεν ὅτι φιλία ἦτο τὸ ἐξυβρίζειν τοὺς ἀγαπωμένους. Ὁ δυστυχῆς Ἀποστόλιος δὲν ἠδύνατο νὰ εἶπῃ, ὅπως τὸ πρόσωπον τοῦ Σαίξπηρου « ἀστὴρ ἐχόρευεν ἐν τῷ οὐρανῷ κατὰ τὴν γέννησίν μου. »

Κωνσταντῖνος ὁ Λάσκαρις ἤρξατο σχεδὸν ὡς ἐκεῖνος. Εἶχε 19 ἔτη ἐν τῇ εἰρκτῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως· ἦτο δεσμώτης τῶν

Τούρκων· ἐλευθερωθεὶς δὲ διὰ λύτρων, διέμεινεν ἀναμφιβόλως ἐν Κερκύρα καὶ Ῥόδῳ. Ἡ δὲ περίοδος αὕτη τοῦ βίου του ἔμεινε σκοτεινή. Περὶ δὲ τὸ 1460 ὑπῆγεν εἰς Ἰταλίαν καὶ ἐγκατέστη ἐν Μεδιολάνοις (Μιλάνῳ), ἔνθα ἐδίδασκε τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Τότε δὲ βλέπομεν αὐτὸν ἀφιερῶντα τῇ θυγατρὶ τοῦ Φραγκίσκου Σφορτίου (François Sforce), ὀνομαζομένη Ἰπολύτη, δεκαπενταετίδι, τὴν ἐπιτομὴν τῶν 8 μερῶν τοῦ λόγου, ἣν ἐδίδαξε τὴν ἑλληνικὴν. Τῷ δὲ 1465 ὁ βασιλεὺς τῆς Νεαπόλεως Φερδινάνδος Α΄ διορίζει αὐτὸν διὰ διπλώματος, φέροντος τὴν βασιλικὴν ὑπογραφὴν καὶ ἡμερομηνίαν 1ῆν ἰουνίου, ἐπιμαρτυρόμενος τὸ παράδειγμα τῆς παλαιᾶς Ῥώμης καὶ τὴν μέριμναν, ἣν εἶχε νὰ συντηρῇ διδασκάλους τῆς ἑλληνικῆς πρὸς τοὺς διδάσκουσι τὴν λατινικὴν γλῶσσαν. Στηριζόμενος δὲ ἐπὶ τῆς μεγάλης δόξης τοῦ Λάσκαρεως, ἐπὶ τῶν χρηστῶν ἠθῶν, ἐπὶ τῆς εὐγλωσσίας του, εἰς τὰ ἕξ ἔτη, ἅπερ διήλθεν ἐν Μεδιολάνοις, ἀνέθετε αὐτῷ νὰ διδάξῃ τὴν ἑλληνικὴν ἐν Νεαπόλει, διότι ἤλπιζε νὰ ἴδῃ ἀκμάζουσαν τὴν φιλολογίαν καὶ παράγουσαν ἐν τοῖς ὑπηκόοις αὐτοῦ ἀφθόνους καὶ σημαντικούς καλοὺς καρπούς. Δυνάμεθα δὲ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ἡ νέα πριγκίπισσα, ἡ μαθήτριά του, γενομένη σύζυγος τοῦ Ἀλφόνσου Ἀραγωνίου (d'Aragon), τοῦ δουκὸς τῆς Καλαβρίας, υἱοῦ Φερδινάνδου τοῦ Α΄, εὐνόει αὐτόν. Ἄλλ' ὁ Λάσκαρις, ἐπειδὴ βεβαίως δὲν ἐπέτυχεν ἐν Νεαπόλει, ὡς ἤλπιζεν, ἔμενε μόνον ἐν ἔτος, μεθ' ὃ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐμεινεν ὁμοίως ἐν Μεσσήνῃ, διότι ἡ γερουσία τῆς πόλεως ταύτης ἀρτίως συνέστησε πολλὰς ἑδρας τῆς ἑλληνικῆς. Ἐμελλε δὲ ὁ Κωνσταντῖνος Λάσκαρις, εὐνοούμενος ὑπὸ τοῦ καρδινάλιου Βησσαρίωνος, νὰ διαδεχθῇ τὸν Ἀνδρόνικον Κάλλιστον ἐν μιᾷ τῶν ἐδρῶν τούτων, ἐπὶ ἑτησίῳ μισθῷ ὀγδοήκοντα δουκάτων χρυσῶν. Πρέπει δὲ νὰ πιστεύσωμεν ὅτι ὁ μισθὸς οὗτος ἐπληρώνετο κακῶς, διότι τὸ δέκατον μετὰ τὴν ἀφίξιν του εἰς τὴν Μεσσήνην ἔτος παρεπονεῖτο ὁ Κωνστ. Λάσκαρις διὰ τὴν ἀθλιότητά του λυπηρότατα· « ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, » ἔλεγεν, « ἀποτεθαρρηκῶς ἐκ τῆς λύπης θεωρῶ τὴν ἐνταῦθα παρουσίαν μου αἰχμαλωσίαν καὶ τὴν ἀναχώρησίν μου κοινὴν συμφο-

ράν... Εἰς τίνας τόπους νὰ διευθύνω τὰ βήματά μου εἰς τοὺς δυσχερεῖς τούτους χρόνους, καθ' οὓς ζῶμεν, τότε, ὅτε ἡ πατρίς μου, ἢ ἡ Ἑλλάς πᾶσα στενάζει ὑπὸ τὸν ζυγὸν ἀτίμων τυράννων, ὅτε οὐδεμία ἐπαρχία, οὐδεμία πολιτεία ἀπολαύει τῆς ἐλευθερίας, ὅτε πάντα τὰ μέρη εἶνε κίνδυνος καὶ ἀπειλαί; »

Εἶτα παραπονεῖται κατὰ τῆς βαρβαρότητος τῶν πόλεων, ἐν αἷς ἔζησε, λέγων μὲν τὴν Ῥώμην νέαν Βαβυλῶνα, μητέρα τροφὸν πάντων τῶν ἐλαττωμάτων, τὴν δὲ Νεάπολιν πόλιν ἀχάριστον, ἣν ἐγνώρισεν ἐκ πείρας, τὴν δὲ Μεσσήνην ἐλευθεριωτέραν ἢ τερπνοτέραν. Ἡ δὲ ἀμηχανία του εἶνε ἐσχάτη, ἄργεται δὲ περιγράφων αὐτὴν οὕτως:

« Οὔτε παρὰ τῶν μαθητῶν μου οὔτε παρὰ τῶν ἐν τέλει δέχομαι μισθόν. Οὔτοι ἐλεοῦσι τοὺς χωλοὺς καὶ τυφλοὺς, ἀλλὰ τοὺς σοφοὺς μισοῦσι καὶ διώκουσι· τοὺς δὲ φιλοσόφους αἰσχύνονται νὰ βλέπωσι, τοὺς δὲ ποιητὰς καὶ ῥήτορας σκώπτουσι ὡς παράφρονες. Τὰ ἀνάκτορα γέμουσι αὐλικῶν καὶ γελωτοποιῶν, οἱ ἄσωτοι μένοι εἶνε εὐδαίμονες παρὰ ταῖς τρανοῖς. Περὶ δὲ ἐλληνικῶν οὐδαμοῦ λόγος· ὁ δὲ Ὀμηρὸς εἶνε ἐξωρισμένος πανταχόθεν, ὁ δὲ Δημοσθένης καὶ ὁ Πλάτων καταφρονοῦνται Οὔτοι πᾶν ἄλλο θὰ ἐπραττον ἢ νὰ ἀντιμείψωσι Ἕλληνα. » (ἀκολουθεῖ)

Π. ΙΑΣΕΜΙΑΔΗΣ.

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΑ.

ΤΟ ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΔΟΓΜΑ.

(Συνέχ. ἴδε εἰς προηγ. τεύχ.)

Διὰ τοῦ αὐτομάτου τούτου νοεῖ, φαίνεται, τὴν αἵρεσιν ἣν ποιεῖται ὁ ἄνθρωπος ἐν ἀγαθοῖς ἀδιαφόροις (κατὰ Στωϊκοῦς), ἐν οἷς ἀδιάνγνωστον τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον ἀγαθόν, οἷα πολλὰ ἐκούσια πράττονται οὐχὶ διότι ἀγαθὰ ἢ κακὰ, ἀλλὰ διότι ἀρέσκουσιν, κατ' ἐπίνευσιν αἵρεσιν ἐκτὸς τῶν νοητικῶν ἀρχῶν (Theod. 288 Opp. p. 590 Nouv. Ess. II. 8 ἐκ τοῦ γνωστοῦ αὐτοῦ *contingentia mundi* = ἡ συνοχὴ τοῦ παντός).